

Mèxic D.F. 28 de maig del 1962

Estimats pares i Joan: vaig rebre oportunament la carta llarga del pare, en la qual em fa una mica de llum sobre el darrer entrebanc. Insisteixo -insistim- una vegada més que no els volem de cap manera abocar a més penes. ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~

Segueixo esperant la notificació de la representació consular espanyola. Hi ha coses desconcertants: un conegut de lluny, membre de la colònia catalana, va declarar que havia estat membre del comitè central del partit comunista, que seguia éssent militant de l'organització i que havia ocupat càrrecs de significació durant la guerra. Van resoldre-li favorablement la sol·licitud en quinze dies i penso que ja ha emprès el viatge.

Ja han vist els Peypoch? Segons notícies, ja són a Barcelona. Abans d'ahir, vam ésser a l'aeriport a acomiadar l'Angel Messeguer, que se n'ha anat a Xilé a veure el campionat mundial de futbol, que actualment acapara l'atenció de Mèxic i crec que de quasi tot el món. L'Angel retornarà pels volts del 6 de juny, per a recollir la seva esposa i emprendre el viatge a Catalunya.

Les notícies d'Espanya publicades pels diaris mexicans, segueixen éssent confuses; parlen d'una divisió marcada entre l'Església i el Govern i avui insereixen les declaracions del cabdill atribuïnt l'agitació a sacerdots separatistes bascos. Prego perquè no passi res que els pugui ocasionar neguits ni trastorns; ja tothom vol pau i tranquil·litat...

Nosaltres, gràcies a Déu, seguim tots bé. Ahir vam ser tota la família a sopar a casa del Tísner, que complí cinquanta anys. Ho vam passar molt bé i el Tísner ens explicà les impressions d'haver arribat a aquesta "avançada" edat que, si tot va bé, m'encalçarà a mi el pròxim setembre. Fer mig segle, deu ésser emocionant i tenir un fill d'aquesta edat (com digué fa poc el pare) ja deu impressionar. El Tísner, per ara, no pensa amb el viatge a Catalunya, ja que s'ha embrancat en un negoci de pel·lícules de dibuixos animats per a publicitat que l'absorbeix totalment.

La Glòria segueix éssent la primera de classe, amb unes qualificacions trimestrals plenes de notes al marge: "Très bon ~~ex~~
~~ex~~

elève", "Bon travail", "Félicitations", "Quadre d'honneur", etc. A més, segueix estudiant el violí amb molt profit i té la traça de lligar aquesta capacitat pels estudis amb unes ganes de jugar molt pròpies de la seva edat. Ara passen les vacances de maig i amb els seus amiguets del barri es diverteixen tot el dia; els seus companys de jocs són uns nens nordamericans veïns nostres.

El Raimon no cedeix gens en la seva vocació. Ara està llegint, amb un apassionament com si es tractés d'una novel·la de Juli Verne, el llibre "Hombres contra la muerte", de Paul de Kruif, obra dedicada als metges i bacteriòlegs caçadors de microbis. Si s'hi diverteix d'una manera increïble.

El pis de la Montserrat a Bellaterra ens ha deixat somniosos. Vostès diuen pis... Però no es tracta d'una torre? Ho pregunto perquè parlen de jardí, és paí més propi d'una casa sola.

Celebro que en Bofarull estigui de retorn a Barcelona i que les coses li vagin bé. El tinc tant lligat als meus records!

Ja saben que el vaig conèixer al taller d'en Cerny, quan jo iniciava el meu aprenentatge com a dibuixant i ell ja era un caricaturista conegut. Es dels amics que, si Déu vol, tornaré a abraçar amb emoció.

D'en Boadella, n'han sabut alguna cosa més? Segueix voltant pel món? Es l'amic més estimat de la meva joventut i sempre tinc la impressió que no ha acabat d'organitzar la seva vida, per massa inclinat a una bohèmia que, ens els temps actuals, ja no té gaire sentit.

He de posar punt, perquè el noi m'espera per anar al centre a comprar el material per a la setmana i cursar aquestes ratlles.

Una abraçada amb l'amor de tots nosaltres!

